

Και άλλος χρόνος 'πέρασε και ο προδότης χαίρει
κι' εγώ ακόμη στέκομαι με τὸ σπαθί 'στὸ χέρι.

Και πάλι τσαμπουνῶ
τραγουῶδι περουνό.

Κι' ἐφέτος πάλιν ἤθελα νὰ σὰς χαρίσω δῶρα,
ἄλλ' ὅμως σὰς ἐχάρισα τόσα πολλὰ ὡς τώρα,
ἔπου κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πιά τί δῶρα νὰ σὰς κάνω,
μὲ τί εὐχαῖς Πρωτοχρονιάς και ρόδα νὰ σὰς ράνω.
'Όλα σὰς τὰπα . . . τίποτα δὲν μένει νὰ σὰς 'πῶ,
κι' ἀδίκως τὸ κεφάλι μου 'στοὺς τοίχους τὸ κτυπῶ.

Φοβοῦμαι πάλι μὴ σὰς 'πῶ τὰ ἴδια και τὰ ἴδια . . .
νὰ εὐχηθῶ 'στὸν βασιλεῖα 'στὴν Πόλι νὰ τραβήξῃ;
'στὸν Κουρτοπάση νὰ εἰπῶ καμπόσα ξεκουμπίδια
και 'γρήγορα τὴ ράχη του 'στῆς ντάμας μας νὰ δείξῃ;
Νὰ δώσω 'στὸν Διάδοχον βιβλία και φυλλάδες
και ἄλλαις νὰ τοῦ εὐχηθῶ καινούριας Μανωλάδες;

Νὰ εὐχηθῶ 'στὸν κύριον Πρωθυπουργὸν παρα,
μεγάλα περισσεύματα ὡς ἀπὸ μηχανῆς,
και νὰ τοῦ δώσω μιὰ βουλή χωρὶς ἀριστερά,
τοῦ δὲν τὴν εἶδε ἄνθρωπος ὡς σήμερα κανεῖς,
και τῆς Ζακύνθου τὸ γνωστὸ και ξακουσμένο φιάρε
μὲ τὴν μικρὴ μυτίτσα του νὰ τοῦ φυσᾷ μινόρε;

Νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον Ἀρχηγούμεν τενεκέδες
νὰ τοὺς μοιράξῃ γιὰ σταυροὺς εἰς τοὺς παρακεντέδες;
Νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον Βουλπώτην λαιμοτόμον
νὰ κόβῃ τὰ κεφάλια μας συμφώνως πρὸς τὸν νόμον,
κι' ὁ ἴδιος μπόγιας νὰ γενῇ τῆς νέας Ρωμηοσύνης
πρὸς δόξαν και τῆς Θέμιδος και τῆς δικαιοσύνης;

Νὰ δώσω εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Νευτικῶν ἀγκίστρι
γιὰ νὰ ψαρεύῃ κάποτα μαρίδες και κεφάλους,
και 'στὸν Μανέττα τὸν σοφὸ ἕνα κελὸ καπίστρι
γιὰ τῆς σοφῆς δασκαλίτσας, γιὰ τοὺς σοφοὺς δασκάλους,
και νὰ τοῦ δώσω μιὰ εὐχή μὲ τὰλλα τὰ βιβλία
νὰ εἰσαχθῇ κι' ὁ Δὸρ Ζουάν εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα;

Νὰ δώσω 'στὸν ἡμέτερον και πρῶτον Δεληγιάννη
'Ιώθειον ὑπομονὴν και καλογήρου μᾶσσα,
τοῦ Ἀρμοδίου τὸ σπαθί, τὸ ξίφος τοῦ Ἐρνάνη,
διὰ νὰ κόβῃ λάχανα, διὰ νὰ κόβῃ πράσσα;
Νὰ δώσω και μιὰ γέφυρα χρυσὴ 'στὸν Δεληγιάννη
ἡμέρα νύκτα μόνος του περίπατο νὰ κάνῃ;

Νὰ εὐχηθῶ ἄστον βουλευτὴν τῆς Ἄρτης Κρακπάνο
νὰ γίνῃ πρῶτος ἀρχηγὸς καὶ κατὰ Κρακπάνω,
γιατὶ ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰρχοντικὸ τοῦ πρῶτου
κι' αὐτὸς ὁ ἦρωας ἔγινε τῶν σοβαρῶν συμβάντων,
κι' ἐχώρτασε ἄστο σπῆτι τοῦ μὲ μπόλικα πισκότα
τὸν πρῶτον καὶ τὸν ἔσχατον τῶν ἀποχωρησάντων;

Ἐπὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως νὰ εὐχηθῶ τοὺς πρῶτους
καπνοὺς, συλλόγους, αἰματὰ, καὶ δυσωνόμους κρότους;
Νὰ εὐχηθῶ μὲ τὴν καρδίαν ἄστον Νικολῆ Λεβίδη
ἢ ἀνταρσία ὠριμὴ νὰ γίνῃ σὰν τὸ σῦκο
καὶ μὴ ἡμέρα ἐξαφνα ἄστο Στάδιον τσιτσιδι
νὰ κἀμῃ ἐπανάστασι μαζί μὲ τὸν Στεφάνο;

Ἐπὶ τὸν Δῆμοχος Φιλημονῆ τί μπωναμῆ νὰ κάνω;
νὰ δώσω σκοῦφο κόκκινο κι' ἕνα μεγάλο πῆνο
τὰ ὠμορφὰ τοῦ δάκτυλα ἐπάνω τοῦ νὰ βάλῃ
καὶ τὴν Μασσαλιώτιδα ὀλίγον νὰ μᾶς ψάλλῃ;
Ἢ νὰ τοῦ δώσω βασιλῆν ποῦ νᾶχῃ ἔργον μόνον
νὰ κἀθεταὶ νυχθημερὸν ἄστοις τάφους τῶν προγόνων;

Νὰ δώσω ἄλιγκις βουρδουλιχί; εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους;
νὰ δώσω ρετσινόλαδο εἰς ὅσους θέλουσι ξίφη,
καὶ ἄστον Καζάκη τὸν κομψὸ νὰ δώσω τρεῖς πασσάλους
καὶ μίαν κοῦκλα τοῦ Βουγῆ γὰ νὰ τὴν κἀνῃ νύφη;
Νὰ εὐχηθῶ καὶ ἄστον Σελῆ, τὸν νέο Πορτογάλο,
καὶ Πρόξενο τοῦ Σαλιῆρ-Γιούγκ νὰ τὸν ἰδῶ ἄστον μπάλο;

Νὰ εὐχηθῶ γλυκειαί; ματιχί; εἰς τοὺς Σεκρεταρίους
καὶ τοῦ βωδίου τὰ μακρουλά εἰς σεβαστοὺς κυρίους;
Νὰ εὐχηθῶ ἄστοις Ἑλληνας καθὼς καὶ τὸν Μανσόλα
νὰ κλέψουν τὰ νομίσματα, παληὰ καὶ νέα ὄλα,
καὶ ὁ καθεὶς διὰ νυκτὸς νὰ φεύγῃ ἄστο Παρίσι
χωρὶς νὰ καταδέχεται ὀπίσω νὰ γυρίσῃ;

Αὐτὸ καὶ δίχως νὰ τὸ πῶ πιστεύω πῶς θὰ γίνῃ
κι' αὐτὸ Μουσειὸν ἀνοικτὸ μὴ ἄμῃ δὲν θὰ μείνῃ.
Καὶ ἄλλοτε σᾶς ἔψαλα τὰ ἴδιχα ὅπως τῶρα,
καὶ πέρσου δόξαν καὶ ἰσχὺν εὐχέθησι εἰς τὸν θρόνον,
καὶ πέρσου σᾶς ἐχάρισα αὐτὰ τὰ ἴδιχα δῶρα
καὶ ὀσκέλα σᾶς ἔδωσα ἐκ μέρους τῶν προγόνων.

Κι' ἂν ἐπιλήσιμονες πολὺ τῶν δωρεῶν δὲν εἴσθε
θαρρῶ αὐτὸν τὸν μπωναμῆ πῶς ὅλοι ἐνθυμεῖσθε.
Καὶ τῶρα πάλιν μὲ αὐτὸν θὰ πύσω τὸ τραγοῦδι,
κι' ἀπ' ὄλα τὰ χάρισματὰ δὲν ἀπομένει ἄλλο,
παρὰ νὰ δώσω μπωναμῆ ἄστον κύριον Σκουλούδη
τὸ φῶκο ποῦ μοῦ ἔδωσα κι' ἐπῆγα εἰς τὸν μπάλο.

Καὶ γάμοι ποιητοῦ,
πολὺ ἀγαπητοῦ.

Ὁ Παλαμῆς μᾶς ὁ Κωστής, τὸ ἄξιον παλληκᾶρι,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς ποῦ δὲν κρατεῖ καμᾶρι,
ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοῦ εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν
μὲ τὴν ἀγαπημένην του, τοῦ Βάλβη τὴν Μκρίαν,
ἄστο ἐξωκκλήσι τὸ γνωστὸ ποῦ εἶναι ἄστο Γουδί,
χωρὶς κανέναν ἀνθρωπος τοὺς γάμους τοῦ νὰ ἴδῃ.

Καὶ τοὺς κυττάζει ὁ Ρωμῆς, χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ
σὰν τί τραγοῦδιχ νὰ εἴπῃ σ' αὐτὸ τὸ νέο ταῖρι.
Μὲ γέλοισι καὶ μὲ στέφανα χρυσᾶ τοὺς χαιρετῆ,
Ἄπριλη τριαντάφυλλα ἄστον δρόμο τους πετᾶ,
βάζει ἐμπρὸς τὸν ἔρωτα, τὴν Ἀφροδίτη ἄπισω,
καὶ ὅλοι τραγουδοῦν μαζί κι' αὐτὸς βραστῆ τὸ ἴσο.

Μὲ τῆς ἀγάπης τὸν καῦμὸ ἐψήθησαν κι' αὐτοί,
ὁ χαϊδεμμένος ποιητὴς κι' ἡ κόρ' ἡ ζηλευτή.
Μὰ μετὰ τόσα βᾶσανα καὶ τόσας ἱστορίας
τοὺς δέχεται χειροπιαστοὺς ἢ νυμφικὴ τῶν κοίτη,
καὶ τῶρα ψάλε μᾶς, Κωστή, ἄστο πλάι τῆς Μκρίας
τὸ ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο, τὸ τιμημένο σπῆτι.

Θερμὸν συγχαρητήριον
εἰς ἄγνωστὸν μᾶς κύριον.

Ὁ Κώστας Χατζηγιάννης ἐκ τῆς καλῆς Χαλκίδος
καὶ νέος ὅπως πρέπει τὴν γνῶσιν καὶ τὸ εἶδος,
λίαν καλῶς ἐπῆρε εἰς τὴν ἰατρικὴν
πρὸς τέρψιν τῶν οἰκείων καὶ φίλων γενικῆν.
Καὶ νῦν συγχαίρων τοῦτον κι' ἐγὼ καὶ ἄλλοι φίλοι
προσμένω ἐκ Χαλκίδος μακαρμπούνια νὰ μοῦ στείλῃ.

Ὁ Ρωμῆς συγχαίρει
κι' ἄλλο νέο ταῖρι.

Τοῦ Κοτσοπούλου ἡ Βελιώ τὸν Μκμωνῆ ἐπῆρε
κι' ἐμοίρασαν τὸ ἀνδρόγυνο τῶν ἀγαθῶν αἰ μοῖραι,
κι' ἐχάρησαν οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι καὶ κουμπάροι
γὰ τοῦτο τὸ ἀγαπητὸ καὶ φρόνιμο ζευγάρι.

Ἐβγήκαν τὰ ποιήματα
καὶ στείλατέ μᾶς χρήματα.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μᾶς οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ ἄστο σπῆτι μᾶς, πύβαι κοντὰ ἄστοῦ Εὐδῆ,
εἰς τῆς Ἐστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' ὄλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.
Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εὑρετε τὸ κάθε μᾶς βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμῆς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἄστο σπῆτι μου ἀνέθη,
ἄστον Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δὲν ἄστο λάδι, τρεῖς ἄστο ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ γῆρα δίχως ἀνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.